

Můj rodný dům

Pavel Bobek

1. Bylo mi šestnáct let, já znát chtěl svět,
náš dům byl jen mříž.
Táta jen kýv, řek máš svůj věk,
tak pojď chlapče blíž.

2. Do kapsy sáh a dal mi klíč,
řek cestu dál už znáš.
Až poznáš svět a budeš chtít,
kam se vrátit máš.

R: Je to tvůj rodný dům, tvůj rodný dům,
tvůj rodný dům, tvůj rodný dům.

3. Pak přešel čas a přišel mi list,
můj strýc mi psal
a já věděl dřív, než jsem začal číst,
že si bůh tátu k sobě vzal.

4. Na vlak jsem sed, pak městem šel
a dlouho bloudil tmou,
ale když jsem vzhled, náhle jako stín
tam stál přede mnou

R: můj rodný dům, můj rodný dům
můj rodný dům, můj rodný dům.

*: Náš plot, rozbitá okna a pár holých zdí,
stará houpací židle, nikdo však neseseděl v ní,
byl tam cizí muž, na šatech prach, bílou přilbu měl,
klíč mi na zem spad a můj vlastní hlas náhle se chvěl.

R: To je můj rodný dům, můj rodný dům,
můj rodný dům, můj rodný dům.

5. Řek měl jste přijít dřív, už není čas,
raděj běžte kousek dál.
Za pár dní tu bude nová trať
a ten dům nám v cestě stál.

6. Pak vyšlehl blesk a děsný třesk
z úst mu slova vzal,
já dál tam stál a do očí
černý prach mi slzy hnal.

R: Můj rodný dům (dál beze slov)